

Johan Sjöberg 1 (4)

Denna vecka blir det lite annorlunda blogginlägg, handlar om annorlunda "gubbe" som jag lärde känna när jag var yngre och en tragisk historia men samtidigt spännande. En berättelse ägde rum 1971.

Sven Johan Sjöberg bodde i Hululund vid Seglora, ett par mil söder om Borås. Han är 77 år och har aldrig lämnat denna trakt. Trots ett långt livs svårigheter och sjukdom är han en underbart positiv människa, som har lätt för att le och skratta. Han har lärt sig att ta tillvara livets små glädjeämnen. På väggen har han en sekelskiftesbonad med texten:

"Ett ringa verk för Gud är stort om blott i kärlek det är gjort."

Alla, som läser vad Sven Johan Sjöberg haft att kämpa mot, tycker nog, att han har uträttat storverk.

Den 21 mars 1894 föddes jag i Hallatorpet - en liten stuga med ett rum och kök - och vi var så fattiga, att vi saknade mat för dagen ibland. Far arbetade vid järnvägen långt borta och kom sällan hem. Han sände pengar, när han kunde. Vi var sju syskon, men de äldsta hade redan skickats ut att tjäna ihop sin brödföda, när jag såg dagens ljus. Snart dog den yngsta flickan i lungsot. Min syster Anna och jag blev ensamma med mor. Sen blev hon också sjuk och började hosta. Jag var svag och yr som barn. Benen bar mig inte. När jag försökte gå, ramlade jag omkull och slog mig. Först när jag var sex år kom jag på fötter. Jag var väl undernärld. Eftersom jag alltid satt på det kalla dragiga golvet, plågades jag ständigt av öroninflammationer. De som såg mig sa:

- Det blir aldrig människa av den. Han kommer aldrig stå på sina ben ...

Ibland fick vi svälta. Jag minns vilken fest det blev en gång, när vi barn var hungriga och mor kom hem med lite potatis, som hon fått tag i. Hon lade några i en gryta för att koka dem. Men Anna och jag 'kunde inte vänta, tills de blev färdiga. Vi täljde pinnar och stekte var sin potatis över glöden på den öppna hällen. Sen åt vi kokt potatis efteråt. En gång, när mor hade bakat och bränt brödet en smula, lade hon de svarta kanterna i en låda för att ge dem till fåren. Men när jag var hungrig, letade jag fram dem. Man måste ju ha något att äta ...

Ibland fick mor tag i rågmjöl, så att vi kunde koka rågmjölsgröt. Då var det högtid på torpet, även om vi inte hade sirap till gröten. Sockervatten fick duga. Jag minns också vilken fröjd det blev, när far kom hem med en fotogenlampa. Innan hade vi bara haft små oljelampor, som lyste svagt i det mörka, lilla huset. Vi tyckte, att fotogenlampan sken lika bländande som solen.

Mor hostade allt mer och låg ofta till sängs. Lungsoten sög sakta musten ur henne. Och jag hasade omkring på golvet och grät, när jag hade ont i öronen. Huvudet värkte alltid. När jag var sex år, sa min syster Anna, som var två år äldre än jag:

- Nu måste du upp och lära dig gå. Annars kan du inte gå till skolan ...

Så tog hon mig under armarna och ledde mig runt runt, ända tills jag hade lärt mig att styra mina ben. Till all lycka låg skolan strax intill, så jag skulle inte få långt att gå den första tiden. Då jag var klar att börja skolan, dog mor. Kommunen tog hand om oss två barn och auktionerade ut oss åt dem, som tog minst betalt för att ha oss där. Jag kom till min "bäregumma" hon som burit mig till dopet. Det var ju så på den tiden, att "bäregumman" var närmast till.- Men hon hade tre egna barn och liten plats i stugan, särskilt i köket. Jag fick stå och äta. Men vad gjorde det. Jag var glad över att få mat. Fast inte var det lätt att samsas med husets egna barn. Det är svårt för en liten stackare att lämnas bort till främmande. Men lärarinnan i småskolan Augusta Kron var snäll. Jag var vänsterhänt, men hon förbjöd mig att skriva med vänster hand. När hon kom på mig, tog hon mig i håret och satte pennan i andra handen på mig. Hon lurpassade alltid på mig, och så småningom lärde jag mig skriva med höger hand.